

הַרוּחַ הַסְפוּרְטִיבִית

ספורטיביות מוגדרת כ- "התנהגות ויחס הוגן של המשתתף, לרבות משחק הוגן, אדיבות כלפי חברי הקבוצה והיריבים, עידוד השאיפה למצוינות, והפסד בְּכָבוֹד".

הספורטיביות מבטאת את הרצון לגרום לספורט להיות מהנה כמו שהוא. הדעה המופרת של העיתונאי גרנטלנד רייס "לא חשוב אם ניצחת או לאו, אלא איך שיחקת את המשחק", היא דוגמה טובה ליחס הספורטיבי. דוגמה נוספת לדעה דומה, היא של מייסד האולימפיאדה המודרנית פייר דה קוברטן: "הדבר החשוב ביותר הוא ... לא ניצחון, אלא ההשתתפות".

אולם, לעתים קרובות הלחץ מהתחרות או האובססיה להישג עצמי או אף ההתקדמות הטכנולוגית יכולה לפעול נגד ההנאה והמשחק ההוגן של המשתתפים.

הספורטיביות, בכל משחק נתון, היא פיצד כל שחקן מתנהג לפני, בזמן ואחרי תחרות או אירוע. חשוב לשמור על רוח ספורטיבית גם כאשר מפסידים. לדוגמה, במשחק הכדורגל הדבר נחשב לרוח ספורטיבית להוציא את הכדור ולהפסיק את המשחק אם שחקן יריב נפצע במהלכו. ובצורה הדדית, מצפים מהקבוצה היריבה להחזיר את הכדור, כאשר המשחק ממשיך.

שימוש בסמים בספורט מנוגד לרוח הספורטיבית, ולכן הוועד האולימפי הבינלאומי וארגוני ספורט בינלאומיים רבים נלחמים בתופעה זו, ונוהגים לבצע בדיקות לגילוי סמים אצל ספורטאים המתחרים בתחרויות שונות.

אלימות בספורט היא למעשה חציית הגבול שבין משחק הוגן לבין אלימות תוקפנית. ספורטאים, מאמנים, אוהדים והורים מתנהגים לעיתים בתוקפנות ובאלימות כלפי בני אדם או רכוש אחר במפגנים מוטעים של נאמנות, שליטה, כעס או חגיגה.

אירוע מצליח בספורט מחייב הסכמה כללית של המשתתפים לגבי החוקים והתקנות ההוגנות. דבר זה הוביל לשליטה של הספורט בידי גופים מתקנים, אשר קובעים אילו שיטות של התחרות מקובלות ואילו נחשבות כרמאות.

אובססיה Obsession استحواد

تسلط فكرة واحدة على التفكير بحيث تلازمه ولا تكف عنه.

